

Prekenverkstedet

<http://www.israelsmisjonen.no/ressurser/materiell/prekenverksted>

25. søndag i treenighetstiden – 14. november 2021

Prekentekest: Matt 14,22–34

Lesetekst I: Salme 107,23– 32

Lesetekst II: 2 Kor 1,8–11

Har du prøvd å ro i motvind?

Det er tungt. Og disiplene hadde hatt en lang dag. En helt utrolig dag! De hadde blitt med Jesus til et stille sted – men så dukket det opp flere og flere mennesker; til slutt var det 5000 menn; og da var ikke barna og kvinnen telt med en gang! Nesten ingen hadde tatt med mat – men Jesus hadde velsignet matpakka til en liten gutt, og plutselig hadde de hatt nok til at alle kunne spise seg mette. De var altså begeistret og fulle av inntrykk. Mens folk begynte å bryte opp fikk de beskjed av Jesus om å gå i båten og ro over til den andre siden. Kanskje var de bare glade til – de var utvilsomt slitne. Og oppglødde. Det er ikke så sjelden at det kommer en nedtur etter en begeistrende opplevelse. Denne var av det tøffe slaget: Det stod om livet.

De hadde opplevd det en gang før, men da hadde i det minste Jesus vært om bord og de kunne vekke Jesus. Men denne gangen var ikke Jesus med i båten en gang! Så, hvor var Jesus?

²² Straks etter fikk han disiplene til å gå i båten og dra i forveien over til den andre siden, mens han selv sendte folket av sted. ²³ Da han hadde gjort det, gikk han opp i fjellet for å være for seg selv og be.

Han «fikk disiplene til å gå i båten» - det brukes et sterkt ord på gresk, som om han nærmest tvang dem til å dra.

Han «sendte folket av sted» - først fikk de undervisning, så fikk de mat – nå satte Jesus grenser både for dem og seg selv. Han måtte få tid alene med sin himmelske Far. Akkurat som Moses gikk opp på Sinaifjellet, søkte Jesus gang på gang stillheten og bønner på fjellet.

Han gikk opp på fjellet for å be

Fjellet i Matteusevangeliet er et sted for å møte Gud og høre forkynnelsen av Guds herlige rike (f.eks. 5:1-7:29; 17:1-8).

Mens Jesus ber er disiplene i livsfare, og de forstår det. De har kjempet mot bølgene og nå må de være helt desperate: det er allerede «fjerde nattevakt»; det vil si at klokka er mellom tre og seks på natta/grytidlig morgen. Kreftene var i ferd med å ta slutt, og midt i kaoset og krisen kjenner de ikke Jesus igjen. Da Jesus viste seg trodde de først det var et gjenferd som kom mot dem. Hvem ellers er det som går på vannet? De skrek av angst, står det.

Midt i krisen åpenbarer Jesus seg

Men midt i krisen deres, når kreftene er brukt opp, åpenbarer Jesus seg for dem. Og han møter dem med disse ordene: «Vær ved godt mot! Det er jeg, vær ikke redde!» «Det er jeg» er oversettelsen til god norsk, men «jeg er» var nok ordene som ble brukt, og det overbeviste disiplene umiddelbart – for Matteus skriver til jødiske lesere, og her gjengis det guddommelige navnet «Jeg er».

Så blir dette noe helt annet enn bare en spennende fortelling fra en rotur i dårlig vær. Det er Gud selv som åpenbarer seg – Jesus er ikke bare et menneske. Flere hadde fått tent håpet om Messias da han mettet de femtusen (foruten kvinner og barn) – men nå fikk de nærmeste en enda sterkere bekreftelse på hvem han er.

Den første gangen de opplevde at Jesus stilte stormen, var Jesus innenfor båtens grenser – og de undret seg på hvem han var som kunne stille vinden. Denne gangen bryter Jesus med det som er menneskelig mulig; han kommer gående mot dem på vannet.

Jesus redder Peter, selv når Peter har latt kaoset rundt seg overmanne ham

Selv om det fortsatt stormer, blir Peter så begeistret og grepet at han ber om få komme til han på vannet. Han kan neppe svømme en gang! Og det er først når de har kommet om bord i båten igjen at Jesus stiller sjøen og vinden. Begeistring til Peter – ja, for han går faktisk på vannet han også, på vei mot Jesus – denne begeistring fanges av frykten da han ser på de svære bølgene og kjenner vinden ruske i ham – han mister synet av Jesus og han synker. Han er ikke lenger den modige, men roper ut: «Herre, berg meg!»

31 Straks rakte Jesus hånden ut og grep fatt i ham og sa: «Du lite troende – hvorfor tvilte du?» 32 Så steg de opp i båten, og vinden stilnet.

Nå er det ikke lenger tvil hos de andre disiplene: De tilba ham og sa: «Du er i sannhet Guds Sønn!»

Hva ville Matteus ha fram med fortellingen?

Matteus har valgt å ta med denne fortellingen (hvem ville ikke det, forresten?) for å forklare hvem Jesus er. Denne åpenbaringen er bare mulig midt i kaoset. Den har en helt annen virkning under disse omgivelsene, enn om han bare skulle ha fortalt dem at han var Guds sønn mens de satt på en fredelig strand og så på en vakker solnedgang.

Job 9,8 sier: «Han alene spente himmelen ut
og gikk på havets bølger.»

Salme 89,9-10 sier: «Hvem er som du, Gud Herre Sebaot?
Mektig er du, Herre, omgitt av din troskap.

Du hersker over det hovmodige havet,
når bølgene reiser seg, stiller du dem.»

Midt i stormen og med truende, livsfarlige bølger gjør Jesus det bare Gud kan gjøre. Jo sannelig; han er Guds sønn. Og han stiller stormene, kaoset og de høye bølgene.

En salme som kan passe: Ved Jesu føter ei stille stund (slik Jesus også stadig oppsøkte stillheten hos Gud Fader)

Jorunn Andestad Langmoen

lærer (tidl. ass.gen.sekr. i DNI)

jorunnandlang@gmail.com